va de icke genera sig: jag låter hvar och en lefva i ro och efter behag, blott man lemnar mig samma frihet. Man måste taga lifvet i liberal skala."

Den uttröttade unge vandraren nedkastade sig på den inbjudande soffan.

4.

Kammaren och loftet.

Såsom man vet var det Nanny, som herskade öfver kammaren, och från lång tid till baka utgjorde den hennes lilla helgedom, en helgedom, hvilken inneslöt henes få, men så mycket kärare skatter.

Nanny var den gamle faderns ögonsten.

Hon var icke blott född flera år efter den yngste af sina bröder, hon var också begåfvad med ett lättfattligt, ädelt och djupt känsligt sinne. Hon var så att säga en lefvande ton från de harmoniska drömmar, som den gamle en gång hoppats att få se förverkligade.

Nanny, den bleka och späda liljan, kanske dömd att likt vassens liljor borttråna på den ensliga stranden, återförde alltid den stackars Lönner på den tanken, att, om hans far icke invantat dödsstunden för att uppfylla sina löften och förpliktelser, Nanny, i stället för ett ensamt, må hända snart öfvergifvet väsende, nu varit en rik, eftersökt fröken.

Vidare var Nanny gubbens stolthet.

Ty då Reinhard, som tidigt fick lära sig att sörja för sig sjelf, satte sjön och det tunga dagsarbetet — hvilket alltid skedde med gladt mod — framför all öfverflödig kunskap och lärdom, och Calle icke ens begrep mer än hvad som var nödigt för att "läsa sig fram för presten", var deremot Nanny den, hvilken med begärlighet lyssnade på faderns ord, då han lärde och förklarade henne saker och händelser, som för hennes omkifning voro främmande.

Och sedan, med hvilken begärlighet läste ej Nanny de få böcker, som faderns bibliotek innehöll!

Hon hade ett tydligt begrepp om historien, hon intreserade sig för eller afskydde de der framställda hjeltarne och hjeltekvinnorna, hon sympatiserade med alla lidande och förtryckta, men hennes oåndligt kärleksfulla hjerta kunde ej heller neka sig att sympatisera med de lyckliga, fastän hon alltid måste sucka, då hon läste om dem.

Men sedan hon suckat öfver dessa varelser, som lefvat, suckade hon för dem, som lefde.

Hon fasade — så högt hon än älskade sina syskon — för den dag, då hon skulle förlora sin far, i hvilken hon dyrkade ett slags högre väsende. Utom den barnsliga kärlek hon egnade honom, var han ju den vishetsbrunn, ur hvilken hon öste.

Hvem kunde det väl bli, om ej någon bondeson, någon skutskeppare, eller — någon af socknens handtverkare?

O, det vore ju omöjligt! mer än omöjligt!

En sådan rå och otymplig man skulle skrämma henne till döds! Huru skulle väl hon bredvid honom våga ens tänka så som förr, huru åt honom kunna meddela hvad hon så ofta i sitt hjerta kände.... Nej, nej, hon måste förblifva ogift.... ensam — alltid ensam.

Kanske — så mycket bättre — ingen bondeson heller vill ha henne? Hade väl en enda af dem, då hon midsommaraftonen vågat sig till deras dans, bjudit upp henne! Nej, endast med tunga och blyga blickar hade de betraktat mamsell Nanny — hon var ju ej deras like. Ack hon hade ingen like, hon.

Arma Nanny!

Det var aftonen efter den, på hvilken Nanny haft det ovanliga mötet vid källan i dalen.

Hela dagen hade hon med oförtruten flit, ehuru då och då något förströdd af minnet, hjelpt sin svägerska med hushållet, barnen och väfnaden. Men nu hade hon tagit sig ledighet för att fly upp till sin kammare, der hon var fullkomligt ensam med sig sjelf.

Denna ensamhet var så ljuf.

Utom den lilla pinnsoffan, som var Nannys sofplats, egde denna henes fristad en liten bokhylla, tre eller fyra blomkrukor, en dragkista och ett sybord, der begge senare förfärdigade af Calle, som kunde snickra, då han ville, och han hade fordom velat göra allt åt Nanny.

Men på senare tiderna roade det honom synbarligen mera att göra allt för Magda.

Magda hade, om hon så velat, kunnat behandla honom som en hund, blott hunden fått slicka hennes hand. Men Magda var god och använde sitt välde endast för att få Calle att dubbelt mot förr hålla i vid utarbetet.

Inom hus var Calle till det mesta barnpiga.

De små trifdes så innerligt väl hos honom, emedan han älskade dem, och alla barnen i grannskapet älskade "fanten", som lekte med dem och tog dem i försvar.

Men såg han sina älsklingar undergå den brukliga husagan, då kom han i beserkaraseri — det var då han kallades "galne Calle"; ty som han var mot all handgriplig uppfostran, men ej rätt kunde uttrycka sitt system på annat sätt än genom att låta uppfostrarne sjelfva erfara verkan af deras system, så flög han utan försyn på både gammal och ung, och hans starka jernhänder utdelade då med passionerad ihärdighet de slag, hvilka han sedan gråtande erbjöd sig att sjelf mottaga.

Men man skrattade blott åt galne Calle och aktade sig så godt man kunde att låta honom se nämda hemliga del af uppfostran. Deremot reste ingen bondmor till marknad, bröllop eller begrafning utan att hafva påtingat Calle, den vänlige barnvännen, att titta hem till "ungarna" — då kunde man så tryggt resa.

Calles residens, loftet, hade blott en lafve, ett sönderskuret groft bord och en dito stol, på hvilken Calle alltid satt och vägde, under det han med halfslutna blickar liksom förstulet betraktade den på väggen hängande grönrandiga yllevästen eller någon annan gåfva, som Magda gifvit honom.

Denna aftonstund — medan Nanny betraktade den del af dalen, der källan var belägen — satt Calle på sin nötta stol och blickade under lugg på en brun stenmugg, som stod framför honom. I muggen befunno sig tvenne stora syrenkvistar, en hvit och en blå, hvilka spredo en behaglig doft omkring sig.

Sedan han en lång stund sålunda sneglat på muggen, började han så småningom jenka stolen intill bordet, och för hvarje skjutande drog han munnen till ett godmodigt mysande.

Slutligen var han så nära, att, om han nedlutat hufvudet, han ganska väl kunnat lukta på syrenerna.

Men för att verkställa denna manöver, hvilket troligen var hans åstundan, gick han lika försiktigt till väga. Hufvudet sjönk tum för tum, men drogs stundom åter tilbaka. Ändtligen motstod han icke längre frestelsen, utan begrafde hela ansiktet i blomsterkvastens

Men hastigt drog han sig tillbaka — han hade fått en tanke, som gjorde hans drag långa och bistra.

Och nyss syntes han likväl vara så lycklig!

Nanny, som stod med sitt lilla vackra ansikte tryckt intill rutan — aldrig hade hennes ringa verld förefallit henne så frisk och grönskande som i kväll — Nanny hörde ej, att dörren öppnades och att Calle klef in med sina egna, höga och långa steg.

"Tack!" sade Calle.

Nanny svarade ej; hennes ögon lyssnade på återljudet af den röst, som hon i går hört.

"Tack!" sade Calle än en gång.

Nu spratt Nanny till och vände sig om.

"För hvad då?"

"Syrenerna, vet jag!"

"Hvilka syrener?"

Kors!"

Calle började småle och titta i väggen.

"Har du fått syrener in till dig, Calle, så är det icke jag, som gifvit dig dem."

"Jaså — det är väl lill-Kerstin då?"

"Nej, käre Calle du, det är den, som är snällare än både jag och lill-Kerstin!"

"Hvem kunde det vara?"

"Magda, förstås!"

"Asch"....Calle klef ett högt steg framåt.... "Magda — jo visst ock?"

"Fråga, så får du höra!"

"Äh nej....men det är så, att jag tycker de lukta så innerligt godt, fast jag aldrig kommer mig till att bryta af dem: de se så vackra ut, der de sitta i sin grönska."

Och härmed vände sig Calle och trafvade öfver vinden in till sitt, der han satte sig på sin stol och började samma sysselsättning som förut, blott med den skilnad, att, då han denna gång upplyfte hufvudet från syrénerna, en ny dagg fallit på dem.

Men nu kom der ett bud från en af grannarna och störde den lycksalige Calle.

En bondmor, som skulle i stor likfärd, anhöll så mycket om en liten handräckning för den följande dagen, och den alltid tjenstvillige Calle lofvade genast, hur många göromål han än hade hemma, att komma och se om barnen.

För att bli rätt välkommen företog han sig nu att skära säfpipor, och allt under det han skar och sjöng — ty Calle diktade visor också — blickade han upp mot den bruna muggen.

Men hvad gjorde emellertid Nanny?

Läste hon någon bit, såsom hon oftast brukade på lediga stunder? Eller gick hon att drömma vid källan och bada sina fötter, såsom hon gjorde ännu oftare?

Nej, hon var nöjd med sin sysslolöshet, hvilken också slutligen belönades, ty bäst hon stod der vid fönstret och tänkte....på hvarjehanda....fick hon längst bort mellan kullarna och träden se framskymta en grön rock, och slutligen syntes den tätt invid källan.

Rockens egare, den unge mannen med renseln, han, som kallat Nanny sin lilla najad — en benämning, den han trodde att hon icke förstod — kastade sig ned bredvid klippan och började se sig omkring.

Kanske väntade han på någon ?

Några ögonblick trippade Nanny fram och åter mellan fönstret och dörren. Hon kände en ganska stark oro: längtan ville drifva henne ut, blygsamheten höll henne till baka.

Hvarför hade hon dröjt så länge med sin vanliga lilla lustvandring?Hon hade ju icke väntat någon!

Slutligen — hur hon funderade — fattade hon dock hatten och ilade ned för trappan.

5.

Den första otåligheten.

Nanny hade hunnit till sista trappsteget, då hennes svägerska med blossande kinder och hastiga steg kom tillbaka från ett ärende i grannskapet.

När hon först fick se den unga flickan, sköt hon halmhatten längre ned öfver ansigtet och ärnade gå förbi henne med lika stor snabbhet som den, hvarmed Nanny stod färdig att flykta ut.

Men Nanny hade ej väl kommit till förstugutröskeln, innan Magda yttrade:

"Hvart går du?"

"Jag....jag tänkte att gå ut litet."

"Du bör akta dig — bäst det är, blir du stora flickan."

"Än se'n då?" frågade Nanny förundrad.

"Äh, fattiga hederliga qvinnor ha ingen rättighet att gå ut!"

"Hvad säger du?"

"Jag säger, att vår Herres sol och vatten och ängar och träd blott äro till för förnämt folk, som kan se allt sammans från vagnar eller vackra segelbåtar."

"Men, kära Magda, du, som alltid...."

"Tyst, barn — du förstår ingenting du af all den smädelse och allt det hån, som vi qvinnor af underordnad klass äro skapade för."

"Icke äro vi väl skapade för det heller?"

"Jo jo....men vi borde också vara skapade fula som synden för att få behålla åtminstone vår ärlighet — ty på vår blygsamhet tror ingen."

"Store Gud", tänkte Nanny, "skulle det der vara sant, så...."

Magda, som för några ögonblick hållit handen hårdt tryckt mot sin brännande panna, upplyfte den nu, och så väl af uttrycket i hennes svarta ögon, hvilkas strålar tycktes kasta ett guldskimmer öfver hennes mörka hy, som af den stolta höjningen på hennes smidiga hals, såg man, att hon återvunnit väldet öfver sig sjelf.

"Jag oroar dig, stackars Nanny!" återtog hon med en förändrad, mild ton. "Jag kom ej i håg, att du ännu är som en dufva, hvilken knappt lemnat dufslaget. Men jag är ledsen —

"Var det då ingenting?"

"Jag kan säga, att det både var och icke var, och jag vill helst tiga."

"Så tig, kära Magda, och låt oss icke nämna det mer!" sade sakta Nanny, der hon stod på glödande kol och ville ut.

Hon längtade storligen att pröfva, om det verkligen vore så farligt för fattiga, hederliga qvinnor att gå ut.

Intills dagen förut åtminstone hade det icke haft någon fara med sig, ingen hade förmenat henne att njuta af vår herres sol, vatten, ängar och träd, och aldrig hade någon satt hennes blygsamhet i fråga.

Vid ett annat tillfälle och under en annan inflytelse skulle icke blott nyfikenheten, utan äfven en vida renare känsla, nemligen deltagandet i Magdas bekymmer, hafva kommit Nanny, som så ömt älskade sin svägerska, att påyrka den förklaring, hvilken hon nu ville undvika.

Magda teg.

Nanny smög foten öfver tröskeln.

Men — o, ve — nu måste den för andra gången dragas till baka, ty i samma ögonblick, som Magda vände sig mot dörren för att gå in i stugan, kom gamle Lönner sjelf ut.

"Nanny, barn, bär min stol hit på förstubron! Det är en så välsignadt härlig afton, att jag rigtigt vill njuta af den, och om blott icke gikten sutte i foten, skulle jag taga knäppen och, med dig till stöd på andra sidan, gå ut."

Nanny rodnade, så att hon kände sina kinder brinna, då hon med en ängslan, den hon ej kunde reda, yttrade sin farhåga, att pappa då skulle bli mycket sämre.

"Stackars liten, du är så öm om mig — jag vill heller icke försöka någon promenad....tag blott hit stolen, så sitta vi här och språkas vid!"

Dessa vänliga stunder, då fadern förtroliigt upplät för henne sina tankar, känslor och minnen, hade Nanny alltid ansett som en belöning efter dagens arbete. Men denna gång gick hon icke blott utan glädje att hemta pappas stol: då hon tog sin stickstrumpa och som vanligt satte sig på pallen bredvid honom, drog hon till och med en djup suck.

Gubben märkte emellertid ingenting, kanske derför, att han aldrig skulle kunnat hafva gissat, att hans ögonsten skulle sucka hos honom.

"Nå", sade han, i det han med välbehag strök sig om det hvita skägget, hvilket gaf honom ett så vördnadsvärdt och patriarkaliskt utseende, "nå, barn, du fröjdar dig väl åt den granna lilla schalen, som Reinhard skickar hem?"

"Jag har just icke tänkt på den än, pappa!"

"Det är sant: ditt sinne är icke i den vägen sådant som Magdas. Hon fröjdar sig som en ung qvinna gerna må göra, då hon får pryda sig med det, som är vackert."

"Jag tror nog", svarade Nanny under en lätt förvirring, "att jag också, hvad det lider, kommer att tycka om vackra saker. Jag har så litet, som är vackert, men jag ville nog hafva mer deraf!"

"Se, det roar mig att höra — jag har just varit ledsen för dig ibland, då jag sett den der liknöjdheten, hvilken icke är naturlig för din ålder; den härleder sig endast från det tunga sinne, som du haft allt sedan barndomen."

"Men pappa, är det icke orätt att vilja göra sig vacker, då man är fattig?"

"Vacker — hur kom du att tänka derpå?"

"Magda sade nyss, att alla fattiga kvinnor borde vara fula för att få behålla sin ärlighet."

"Magda var icke i sitt goda lynne, då hon sade det —och hon, som så gerna vill behaga sin man, önskar visst icke, att hon vore ful."

"Ja, då man har en man, är det väl en annan sak."

"Och hvarföre skulle ej en ung qvinna vilja vare täck för sin far, sina bröder och alla, som se henne....för sig sjelf först och främst! Det är en oskyldig önskan, hvilken, så länge den förblifver oskyldig, leder till mer godt än ondt."

"Men, när är den icke oskyldig?"

"Det upphör den att vara, när begäret efter fåfänga prydnader och begäret att visa sin skönhet förändrar hjertat och kommer den fattiga och arbetsamma flickan att försumma arbetet och sina pligter för att uteslutande tänka på det, hvilket bör tjena endast till en liten förströelse....Men detta blir visst aldrig händelsen med dig!"

Nanny svarade ej.

Hon sänkte hufvudet, ty hon tänkte, att det väl icke heller kunde komma i fråga: hvem skulle någonsin gifva akt på hennes förändring?"

"Till midsommar", återtog den gamle, "får du väl ha den gula silkesschalen efter din mor!"

Vid detta löfte rann en flyktig ros upp på den unga flickans kind, och hon log så som hon aldrig förut lett, ty detta leende var en qvinnas, som anar en kommande triumf.

"Pris ske gud", återtog fadern, öfvergående till ett annat ämne, för all den nåd och lycka han sänder oss! Det har nu en tid varit mycket bekymmersamt; men då Reinhards penningbref och varor komma, råka vi åter i goda omständigheter. Fattigdomen har ett stort godt, som rikedomen icke vet af: glädjen öfver en ringa lycka. Den rike njuter kanske aldrig så som den fattige."

Medan den hederlige gamle Lönner allt mer och mer försänkte sig i sina egna funderingar, vred och vände sig Nanny på pallen och tappade maska efter maska. Det förra ämnet gick väl an, men det här....

Emellertid vågade hon ej nämna, att hon ville gå bort. Hvarför vågade hon det ej? Hon frågade sig detta, men kunde ej uppgifva annat svar än det, att hon i går skulle haft så lätt att säga: "Pappa, jag springer nedåt ängen litet"....Men i dag kunde hon icke säga detta.

"Du sitter med hatten på, ser jag — ärnar du dig ut, min flicka?" frågade sent om sider fadern.

"Jag har icke varit utom dörren i dag!"

"Så gå då, spring, roa dig — arma lilla varelse, du har så litet att roa dig åt!"

Kanske var det just sådana uttryck, födda af den arme faderns qväfva bedröfvelse öfver att ej kunna bereda sin dotter något för hennes ålder passande nöje, som orsakade, att hon så tidigt kommit att inse, att hon hade något att sakna, kommit att inse, att hon var ensam och — såsom hon plägade uttrycka sig — utan någon like.

Det vissa är, att den sällhet, som gubben Lönner beredt sig sjelf derigenom, att han i sin dotter bildat sig ett sällskap, hvilket i någon mån erinrade honom om förra tider, lättligen kunde blifva denna dotter till långvarig skada och smärta.

Sådan som hon nu en gång var, skulle hon, ehuru mild, tålig och arbetsam, sannolikt kommo att finna sig i ett öfvergifvet tillstånd, vare sig då att en finare handtverkare eller välbehållen skutskeppare — det högsta, som hon i giftermål sjelf kunde tänka sig eller andra tänka för henne — föll på hennes lott.

Begagnande den uppmaning hon erhållit, skyndade Nanny bort, lätt som en fogel, hvilken, efter åtskilliga misslyckade försök att återvinna sin frihet, ändtligen helt oförmodadt ser sitt bemödande krönt med en lycklig utgång.

Emellertid var hon säker, att den unge herrn icke längre fans vid källan, och nu föll det henne äfven i sinnet, hur besynnerligt det var, att hon icke omnämt hela mötet — ja, något så underligt hade aldrig händt henne som att ej komma i håg att hon träffat en främling: både pappa och Magda skulle nog undra deröfver, när de fingo veta det:

6.

En öfverenskommelse.

"Nå, var det icke det jag tänkte!" utbrast vår hjeltinna, när hon fann platsen tom, och betraktade härvid med en viss harmsenhet sin bild i källan.

Aldrig förr hade hon haft håret så slätt och väl ordnadt. Och söndagsförkläde — hvilket hon, under hela den tid hon språkat med Magda och pappa, haft doldt under koftan och hvilket hon påknutit, så fort hon kommit ett stycke ifrån huset — det lönade visst mödan att ha tagit fram det ur dragkistan!

Hon var nära att rycka af sig både förklädet och den ljusröda silkeslånghalsduken, hvilken hon knutit om halsen, då samma lifgifvande röst, som hon redan lärt känna, ropade henne på afstånd.

Men glad häpnad slog hon upp ögonen, och hvem kom der utför backen — blåsande i ett stort grönt blad, ett alldeles eget slags trumpet, som lät ganska bra — om icke egaren af renseln.

"Kommer du då ändtligen, min lilla najad! Jag tyckte vi hade så trefligt i gårdagsafton, då du följde mig på vägen, att jag måste hit och se åt, om du icke också i afton badade dina små fötter."

"Det kunde kanske anstå en najad att göra i herrsällskap, men jag...."

Han afbröt rodnande:

"Huru nu: en najad — du vet då något om najaderna, du, mitt barn?"

"Ja, och om dryaderna också!" svarade Nanny nickande och för första gången liksom litet stolt öfver sitt vetande, hvilket eljest ingen utom gamle pappa brydde sig om.

"Du förvånar mig — du har då läst....låt höra?"

"Äh, något af hvarje. Pappa har en stor bokhylla, och jag har sjelf en liten dylik."

"Hm hm", sade den unge kronobefallningsmannen i survivance, "det der är ju alldeles förundransvärdt....Men så berätta mig då hvad du läst!"

"Bryr herrn sig om det!"

"Det hör du väl....kors, för tusan, mamsell Nanny skulle jag säga. Nå, mademoiselle, Jag vill anställa en liten examen."

"Men jag svarar icke, om ni kallar mig mademoiselle — jag tycker, att vi bli främmande då."

"Nå, då skall jag nog akta mig för det.... Men låt oss nu komma till början...."

"....med hvad jag kan?"

"Alldeles det....Men hvarför sätter du dig så långt bort från mig?"

"Äh, det är väl icke så fastligt långt heller!"

"Det bevisar, att du åtminstone icke kan räkna, min gudinna! Låt höra, hur många alnar är det mellan dig och mig nu?"

"Tre, tänker jag!"

"Stackars liten, du har ju ännu icke hunnit ens till addition! Men jag skall bli din lärare."

"Nå, hur skall det gå till?"

"Så här"....den unge mannen ryckte hastigt af sig den kring halsen löst virade svarta silkesduken...."denne utgör ett bestämdt alnmått....Nu börjar jag mätningen, och när jag kommit på tre alnars afstånd från dig, så...."

"Hvad så?"

(Forts).

Dödlig

La Grippe förorsakade Hjärtlidande.

Nervsvaghet och Dyspepsi.

Mina vänner veta att Heart Cure kurerade mig.

Mrs. C. O. Hurd, 118 W. Third St., Muscatine, Ia., är väl känd, i den trakt af Iowa der hon är bosatt, för att vara en ifrig, aktiv medlem inom M. E. syrkan. Hon säger: "La Grippe lemnade mig med ett mycket svårt fall af nervsvaghet och nervös dyspepsi, hvilket snart angrep hjärtat. Jag led af sömnlöshet, hufvudvärk, förfärlig nervositet och nervyrningar. Vid första ansträngning blef jag andfådd, kroppen liksom domnade, och blodet rusade genom kroppen åtföljdt af plågor. Jag skall tala om för er hvad jag oupphörligen talar om för mina vänner—att Dr. Miles' Heart Cure kurerade mig så att alla dessa obehagliga symptomer lemnade mig. Jag vill tillägga att för svåra plågor har jag aldrig funnit något som kan jemföras ed Dr. Miles' Anti-Pain Pills samt ännu Nerve och Liver Pills ett utmärkt medel för magen."

"Vår son fick ett anfall af hjärtlidande då han var tjugo år gammal. I två månader lingo vi vaka öfver honom om nätterna. Vi började derför använda Dr. Miles' Heart Cure och Nervine tillika med Nerve och Liver Pills och i dag är han frisk och ky. Han passerade vid doktorsundersökning efter sin sjukdom och är nu med U. S. Armen i Phillipinerna. Jag önskar tillägga, att Dr. Miles' Anti-Pain Pills hafva i sanning varit en värklig välgärning för mig. Jag led ofta af nervös hufvudvärk och migrän och har aldrig funnit något som hjelpt så hastigt samt efterlemnat ett sådant välbefinnande." — Mrs. Alice Mead, Buffalo, Mo.

Alla Apotekare sälja och garantera första flaskan Dr. Miles' Remedies. Sänd efter fri bok om nervösa och hjärtsjukdomar. Adress Dr. Miles Medical Co., Elkhart, Ind.

SVEA Sångboken FRITT!

För att introducera vår nya Katalog till alla af denna tidnings läsare vilja vi sända alldeles fritt till hvar och en, som skickar oss lo fullständiga namn och adresser, ett exemplar af en 48-sidig Sångbok, innehållande de nyaste svenska sångerna. Skrif idag.

JOS. LEACHMAN & SON, Minneapolis, Minn.

50 Lökar 25 Cents.

Växa såväl inom som utomhus, Hyacinths, Tulips, Gladiolus, Crocus, Fuchsias, Oxalis, Tuberoses, Begonia, Jonquils, Daffodils, Chinese Lily, Dewey Lily, Gloxinia, Lilies of the Valley, fritt tillskickt för 25 frimärken eller pengar. En premie, en bod sorter blomsterfrö, FRITT med dessa lökar.

SUMERSET NURSERY, Somerville, Mass.

Ett fint Nål-Etui

FRITT

Till en hvar, som inom 30 dagar insänder **50 cents** för ett års prenumeration på *Svensk Familj Journal*.

Denna extra premie

tillfaller såväl gamla som nya prenumeranter. En vacker och nyttig gåfva, oumbärlig i hvarje hus. Innehåller 115 olika nålar af finaste kvalité.

Dessutom gifves som premie så långt förrådet räcker till **Fick-kalender för 1907** samt en af följande böcker efter eget val, nemligen: *Patron Jönssons Memoirer* af Sigurd; *Herr Petterssons Husprediknigar* af do.; *Skizzer och Berättelser* af do.; *Stjernkrogen* af Adolf Streckfuss; *Dödsringen* af Alfred Friedmann eller *John Frisk*, roman af Manfred. Alla böckerna häftade i godt omslag.

Sänd i dag 50 cents i money order eller frimärken till

C. Rasmessen Pub. Co.

720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Oerhördt goda vilkor för agenter, som önska sälja svenska böcker. Goda förtjenster för både kvinnor och män. Skrif idag om närmare upplysningar till

C. Rasmussen Publishing Co.
—ETABLERADT 87s—
720-724 So. Fourth Street, Minneapolis, Minn.

Säker förtjenst

under vintermånaderna för såväl män som kvinnor genom att sälja **svenska, norska och danska böcker** samt **vy-brefkort.**

Ovanligt goda villkor

tillbjudas. — **Skrif genast** efte. kataloger och fullständiga upplysningar till

C. RASMUSSEN PUB. CO.

720-24 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Praktisk Lärobok

i Engelska Språket med fullständig uttalsbetäckning.

En tillförlitlig vägledning för nybegynnare, invandrare och andra, som inom kort tid vilja lära sig läsa, skrifva och tala det engelska språket.

Kartonerad, 50c. Klothband, $1.00.

SWEDISH ENGLISH

Conversations Teacher.

Engelska talöfningar, jämte grundläggande ordförråd, med uttalsbetäckning.

Pris 35c. I vackert clothband 75c.

FULLSTÄNDIGASTE

Engelsk-Svenska Brefställaren

för svenska folket i Norra Amerika.

Innehåller rättskrifningslära för svenska och engelska språken, fullständig anvisning till uppsättandet af alla slags bref, legala skrifter och handlingar, undervisning i bokhållerl, äfvensom ett uttdrag ur postlagen och intressetabeller. Ursprungligen utgifven af I. T. Rolfing & Co. och känd såsom "en bok för folket". 391 sidor. Klothband. Pris $1.00.

Sändes portofritt vid beloppets emottagande.

C. Rasmussen Pub. Co.

720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.